

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2215207567
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2215207567.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobkyne: I. K., narodená XX.X.XXXX, bytom M. XXXX/XA, G. J., právne zastúpená: JUDr. Miloš Záhorák, advokát, so sídlom 1. mája 16, Bánov, proti žalovanému: JUDr. M. K., narodený XX.X.XXXX, bytom E. XXX/XX, Z. M., právne zastúpený: JUDr. Albína Vágóová, advokátka, so sídlom Ružová 265, Dunajská Streda, o zaplatenie 30.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č. k. 7C/234/2015-223 zo dňa 24.9.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyňa **m á n á r o k** voči žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 7C/234/2015-117 zo dňa 11.2.2016 prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 30.000 eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne od 27.2.2015 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a druhým výrokom žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyňi trovy konania vo výške 4.229,83 eur na trovách právneho zastúpenia a vo výške 1.800 eur na ďalších trovách k rukám právneho zástupcu žalobkyne do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č. k. 9Co/253/2016-172 zo dňa 12.9.2017 v dôsledku podania odvolania žalovaným rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/234/2015-117 zo dňa 11.2.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie nepreskúmateľnosť uvedeného rozsudku pre nedostatok dôvodov, v dôsledku čoho došlo k odňatiu možnosti strán konať pred súdom. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 7C/234/2015-117 zo dňa 11.2.2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku) s tým, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

3. Súd prvej inštancie po zrušení a vrátení mu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie odvolacím súdom po doplnení dokazovania opäť vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 7C/234/2015-223 zo dňa 24.9.2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“). Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňi 30.000 eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne od

27.2.2015 do zaplataenia do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a druhým výrokom žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov konania rozhodne súd vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

4. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 34, § 628 ods. 1, § 126 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

5. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že kúpnu zmluvou zo dňa 10.5.2013 strany spolu s bratom žalovaného predali nehnuteľnosti v zmluve uvedené za kúpnu cenu 120.000 eur, ktorá mala byť zložená do notárskej úschovy a odovzdaná predávajúcim po predložení aktualizovaného listu vlastníctva, ktorým nadobudne vlastníctvo k nehnuteľnostiam kupujúci po vkladovom konaní, na bankový účet uvedený v zmluve. Listom zo dňa 9.1.2015 žalobkyňa vyzvala žalovaného k úhrade časti kúpnej ceny v sume 30.000 eur do 10 dní od doručenia výzvy, ktorá výzva bola žalovanému doručená 16.2.2015. Listom zo dňa 23.3.2015 žalobkyňa cestou svojho advokáta opäť vyzvala žalovaného na úhradu časti kúpnej ceny do 31.3.2015 s poukazom na to, že suma 30.000 eur bola žalobkyni vyplatená dňa 25.7.2014, hoci jej prináležala suma 60.000 eur zodpovedajúca jej spoluvlastníckemu podielu na predaných nehnuteľnostiach. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že nikdy žalovanému žiadne peniaze nedarovala, ani nepožičala, spoločne predali dom, z ktorého jej na jej podiele prináležalo 60.000 eur, peniaze ostali na účte žalovaného, ktorý sľúbil, že ich vyberie, keď ich (žalobkyňa) bude potrebovať, o žiadnom leasingu nevedela, žalovaný pred ňou nespomínal, že chce kúpiť auto, ona mu v žiadnom prípade nesľúbila peniaze ako dar. Žalobkyňa tiež uviedla, že svedok MUDr. E. C. u nej nikdy nebo na lekárskej návšteve. Žalovaný vo svojej výpovedi uviedol, že k odovzdaniu peňazí darom došlo tak, že oznámil banke, že ruší zmluvu ohľadne podielnických listov, vybral z banky sumu 32.000 eur, z toho 2.000 eur bolo pre neho, v banke vložili peniaze do obálky a žalobkyňa ich z obálky vybrala a prepočítala, k odovzdaniu peňazí došlo niekedy doobeda v miestnosti u žalobkyne, ku ktorej sa dostavil aj so synom, v tom čase bol na náhodnej návšteve u žalobkyne lekár. Kúpnu zmluvou zo dňa 6.9.2013 žalovaný kúpil od obchodnej spoločnosti Messy, s. r. o. osobné motorové vozidlo za kúpnu cenu 39.480 eur, ktorá v znení zmluvy mala byť vyplatená do 30.9.2013. Podľa potvrdenia Z., a.s., bola z účtu žalovaného vybratá suma 32.000 eur dňa 3.9.2013. Svedok JUDr. M. K. ml. - syn žalovaného vo svojej výpovedi uviedol, že viezol žalovaného do banky k výberu 30.000 eur, následne priamo išli k žalobkyni, bol práve u nej MUDr. C., ktorý vykonával zdravotnú prehliadku, žalovaný vybral obálku s peniazmi a odovzdal ju žalobkyni, žalobkyňa peniaze vybrala, prerátala ich, zložila na obálku a odovzdala žalovanému so slovami: darujem ti tieto peniaze, kúp si pre seba auto, načo sú mi peniaze, aj tak budú vaše, pričom k odovzdaniu peňazí žalobkyni došlo niekedy poobede. Svedok MUDr. E. C. uviedol, že obe strany boli jeho pacientmi v čase, keď zastupoval dva roky ich obvodnú lekárku - MUDr. Z., návštevy u pacientov vykonávajú bežne, u žalobkyne bol dva alebo trikrát, keďže bol nový v regióne, mal záujem sa so svojimi pacientmi zoznámiť, na prvú návštevu prišiel bez ohlásenia, boli v domčeku u žalobkyne a rozprávali sa o jej zdravotnom stave, počas jeho návštevy prišli žalovaný aj so synom, žalovaný žalobkyni odovzdal obálku, žalobkyňa vytiahla peniaze z obálky a prepočítala, následne skonštatovala, že má 30.000 eur a odovzdala ich späť žalovanému s tým, že mu ich daruje, nech si kúpi auto. Svedok MUDr. E. C. ďalej uviedol, že rodinu žalovaného pozná len zbežne, so synom žalovaného nemá bližší vzťah, nie sú kamaráti. Z výpisu zo zdravotnej dokumentácie žalobkyne za obdobie od 7.9.2012 do 25.3.2014 nevyplyvajú žiadne zápisy o návštevách obvodného lekára v domácnosti pacientky, z výpisu zdravotnej dokumentácie žalobkyne za obdobie od 14.1.2000 do 4.9.2000 vyplýva záznam o návšteve v byte dňa 14.1.2000. Odbor zdravotníctva Úradu Trnavského samosprávneho kraja informoval súd prvej inštancie dňa 1.2.2016, že MUDr. Z. počas práceneschopnosti s trvaním približne 2 mesiace od 27.8.2013 zastupovala na ambulancii MUDr. R., zastupujúca lekárka oznámila súdu prvej inštancie, že na ambulancii MUDr. Z. vypomáhala od konca júla do 31.8.2013. Svedkyňa MUDr. V. Z. uviedla, že v rámci praxe vykonáva aj návštevy pacientov v domácnosti, ale výlučne na vyžiadanie pacienta alebo rodiny, v období od septembra 2013 do mája 2015 ju pre dlhodobú práceneschopnosť zastupoval MUDr. C., nemá informácie o tom, kedy a ako vykonával návštevy pacientov, ona každú jednu návštevu zapíše do zdravotnej dokumentácie, nezapisuje iba návštevy, keď ju pacienti pozvú do domácnosti mimo výkonu vyšetrenia a zdravotníckeho výkonu. Svedok MUDr. T. Z. uviedol, že svedok C. bol zamestnaný vo firme Fovamed od 1.9.2013 do 31.5.2015 ako praktický lekár pre dospelých, bol zamestnancom firmy na plný úväzok. Svedok B. Z. uviedol, že u žalovaného pomáhal pri stavbe a dával do poriadku okolitý pozemok asi pol roka alebo rok, na žiadosť žalovaného pomáhal aj pri sťahovaní žalobkyne, žalobkyňa sa pred ním vyjadрила, že žalovanému darovala 30.000 eur a vysvetľovala, vraj je právnik, nech má poriadne auto. Svedok MUDr. B. K. - syn žalobkyne, brat žalovaného uviedol, že nevie, za čo žalovaný vozidlo kúpil,

peniaze 120.000 eur z kúpnej ceny boli na návrh žalovaného a jeho manželky uložené u žalovaného s tým, že sa využijú na prípadnú sociálnu starostlivosť žalobkyne, keď to bude potrebovať, keď žalovaný poslal žalobkyni na účet sumu 30.000 eur, sám sa dotazoval na ďalších 30.000 eur, žalovaný reagoval s tým, že ich nemá, nespomínal žiadny dar. Svedkyňa M. G. uviedla, že so žalobkyňou sú sesternice, žalobkyni pomáhali pri sťahovaní do Z. M. aj z Z. M., často ju navštevovali a často si telefonovali. Svedok T. G. uviedol, že bol pri sťahovaní žalobkyne z Z. M., nevie o žiadnom darovaní peňazí žalobkyňou žalovanému. Svedkyňa C. K. - dcéra žalovaného uviedla, že žalovanému v období, keď žalobkyňa bývala u nich, darovala peniaze na kúpu auta, už predtým sa jej zdôverila, že mieni darovať peniaze, aby mal auto na úrovni, pri procese darovania nebola.

6. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že v konaní nebol preukázaný úmysel žalobkyne darovať žalovanému spornú sumu, žalovaný si ponechal bezdôvodne sumu prináležiacu žalobkyni. V danom prípade žalobkyňa tvrdila, že jej žalovaný mal vydať zvyšné peniaze získané spoločným predajom nehnuteľností, žalovaný jej nárok sporoval tým, že žalobkyňa mu tieto peniaze darovala dňa 3.9.2013. Žalobkyňa bývala u žalovaného od novembra 2012 do júla 2014, podľa vyjadrenia žalovaného v odpore sa „asi po trištvrte roku spoločného bývania sa správanie matky začalo meniť, bola neustále nahnevaná, mrzutá a vyhľadávala konflikty, vyvolávala hádky, ohovárala ich“, čo pripadá na obdobie koncom leta 2013, teda na čas, keď mala peniaze žalobkyňa žalovanému darovať. V konaní bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, svedecké výpovede sa líšili podľa toho, ktorá strana svedka k výpovedi navrhla. Svedkovia zo strany žalobkyne (syn žalobkyne, sesternica s manželom) nemali o darovaní spornej sumy žiadne vedomosti, potvrdili vzťahovú krízu medzi stranami. K procesu darovania vypovedali svedkovia žalovaného - syn a dcéra žalovaného, Dr. C. a Z.. Syn žalobcu a lekár C. síce vypovedali zhodne, ale žalujúcou stranou bola výpoveď lekára (a jeho návšteva) spochybnená pre vzájomný vzťah, ktorý vraj nie je iba profesionálny (lekár - pacient), ale lekár má byť blízkym dôverným kamarátom syna žalovaného, čo navodzuje nedôveryhodnosť jeho výpovede. Výpoveď lekára C. o vykonávanej návšteve ako lekára však spochybňuje aj skutočnosť, že v tvrdenom čase (3.9.2013) nemal takéto oprávnenie, nakoľko Dr. Z. zastupoval (pri Dr. R.) do 31.8.2013 a ako lekár vo firme Fovamed mohol vykonávať lekársku činnosť (hoc aj ako zástupca) až od 1.10.2013, nezapísané návštevy lekára u pacienta. Bližšiemu, než profesionálnemu vzťahu s rodinou žalovaného (a teda nepravdivej svedeckej výpovedi Dr. C.) nasvedčujú aj predložené dve navzájom nesúvisiace fotografie, na ktorých sa podľa tvrdenia svedka C. len náhodou ocitol vždy vedľa syna žalovaného. Preto súd jeho svedeckej verzii neuveril, posúdil ju za zavádzajúcu a nevieryhodnú, čo následne svedčí o pripravenej verzii výpovedí ďalších, na svedeckú výpoveď svedka C. nadväzujúcich, svedkov - syna žalovaného a Z.. Výpoveď dcéry v tomto smere je potom bez významu, keď uviedla, že pri procese darovania nebola a žalobkyňa jej mala povedať len o svojom úmysle darovať. Tvrdeniam žalobkyne nasvedčuje aj to, že žalovaný napriek aj svojmu profesionálnemu statusu (vykonáva prax advokáta) nepochopiteľne nijako nereagoval na výzvy žalobkyne, o dare (navyše významnej hodnoty) sa prvýkrát zmienil až v odpore proti platobnému rozkazu, o darovaní nepovedal ani svojmu bratovi, ktorý sa ho na spornú sumu výslovne pýtal a práve naopak mu potvrdil, že má žalobkyni vrátiť 60.000 eur a nie 85.000 eur, ako mala pri vystávaní žalobkyňa žiadať. Preto súd prvej inštancie žalobe vyhovel a zároveň žalobkyni priznal aj nárok na úrok z omeškania (uplatnený v súlade so zákonom) z priznanej istiny odo dňa navrhovaného žalobkyňou, keďže žalovaný sa s vydaním spornej sumy preukázateľne dostal do omeškania.

7. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, keďže žalobkyňa bola procesne úspešná strana sporu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietne, prípadne aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní žalovaný uviedol, že zazlieva súdu prvej inštancie, že nesprávne hodnotil dôkazy jednotlivo v ich vzájomnej súvislosti a dospel prekvapivým záverom, ktoré zo súdneho spisu nevyplývajú a aj k nesprávnemu právnemu názoru. Súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ na strohých právnych argumentov postavil správnosť svojho rozhodnutia pri súčasnom posúdení vierohodností jediného svedka MUDr. C.. Nevieryhodnosť výpovede tohto svedka podľa názoru súdu prvej inštancie mala za následok spochybnenie ďalších svedeckých výpovedí a podľa názoru súdu prvej inštancie zapríčinila konfabuláciu skutkového deja darovania. Žalovaný je toho názoru, že prijaté právne závery súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, ani po

doplnení dokazovania. Úmysel obdarovať je vnútorný pocit a presvedčenie darujúceho na úkor úbytku svojho majetku rozmnožiť majetok obdarovaného podľa ustanovenia § 628 Občianskeho zákonníka. Z vyššie uvedených zákonných predpokladov potom možno vyvodit' iný záver a ten, že práve žalobkyňa mala preukázať, že úmysel darovať žalovanému financie postrádala, čo však doposiaľ v konaní nepreukázala. Dôkazom vyššie uvedených skutočností je i spontánny prejav žalobkyne, ktorý učinila na pojednávaní dňa 18.1.2016, keď si vypýtala slovo po výsluchu svedkýň a na záver uviedla: „keď niečo darujem, tak darujem s láskou, ale ja som od žalovaného dostala len nenávisť“. Aj z vyššie uvedeného spontánneho prejavu žalobkyne možno vyvodit' jasný záver, že darovanie oľutovala a rozmyslela si, lebo od žalovaného údajne dostala len nenávisť. Je nesporné, že aj v deň jej odchodu dňa 21.7.2018 z domovej nehnuteľnosti žalovaného požiadala žalobkyňa dcéru žalovaného o vrátení daru, ktorá jej všetky dary aj v ten deň vydala a vrátila. Žalobkyňa vo svojej výpovedi túto skutočnosť jednoznačne potvrdila. Aj z vyššie uvedených skutočností sa dá vyvodit' záver, že žalobkyňa manipulovala so svojimi príbuznými - rada darovala, ale keď sa jej niečo znepestilo, dar si pýtala späť. Nesporne vyplýva zo zadovážených dôkazov aj skutočnosť, že žalovaná obdarovala aj svedka B. Z. s vecami, ktoré mienila na domovej nehnuteľnosti ponechať, ktoré boli nepotrebné, napokon následne si rozmyslela a pýtala si tieto veci od toho svedka späť, ktorého aj obvinila, že vzal iné veci, než ona mu poskytla. Aj tieto nesporne preukázané skutočnosti pred súdom prvej inštancie nasvedčujú iným možným záverom, než ku ktorým súd prvej inštancie dospel a z ktorých dôkazov plynie záver, že žalobkyňa úmysel darovať aj vo vyššie uvedených prípadoch mala, ale si následne proces darovania rozmyslela a zmenila svoj postoj, hoci na taký postup zákonný dôvod nemala. Žalovaný je toho názoru, že v rámci vykonaného dokazovania sa preukázala väčšia váha dôkaznej sily na jeho strane, ktoré súd prvej inštancie vôbec nehodnotil a ani sa s touto skutočnosťou vo svojich záveroch nevyporiadal. Žalovaný a jeho celá rodina so žalobkyňou bývali v jednej nehnuteľnosti, denne sa stretávali, komunikovali a žili spolu od novembra 2012 do 21.7.2014. Boli súčasťou jej každých dní vrátane vypočutého svedka B. Z., ktorý často pomáhal na jeho domovej nehnuteľnosti, ktorú skutočnosť žalobkyňa potvrdila. Aj vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa javia byť závery súdu prvej inštancie za nesprávne, pokiaľ svedecké výpovede zadovážené na jeho strane jednoducho obhliadol a im vôbec neprípísal dôkaznú silu. Na druhej strane však jeho brat MUDr. B. K., ktorý má rovnaké postavenie priameho príbuzného, bol súdom prvej inštancie hodnotený ako svedok vierohodný bez zreteľa na vyhodnotenie jeho príbuzenského pomeru rovnakým merítkom zo strany súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie tiež nehodnotil v kontexte zadovážených dôkazov z hľadiska aj tej skutočnosti, že jeho brat a jeho matka sa dostali do rozporu pri opísaní skutočností týkajúcich sa prvého rodinného domu - podľa matky ona ten dom darovala a každému synovi dala po 45.000 eur, naproti tomu jeho brat MUDr. B. K. tvrdil, že on kúpil dom za 90.000 eur a žalovaného vyplatil z vlastných financií 45.000 eur. Svedkovia G. neboli svedkami žiadnych rozhodujúcich dianie majúcich podstatný význam na predmet prejednávanej veci, naviac majú odvodené informácie od žalobkyne, napriek tomu súd prvej inštancie ich výpovede vyhodnotil opäť v neprospech žalovaného. Naproti tomu súd prvej inštancie svedkov priamych, ktorí vypovedali s dôkaznou silou v prospech žalovaného, hodnotil s poukazom na nevierohodnú výpoveď svedka MUDr. C. za zavádzajúcu a svedeckú výpoveď ďalších svedkom J. Z. a jeho syna za pripravenú verziu. Takéto hodnotenie dôkazov žalovaný nepovažuje za spravodlivé, za správne; považuje takéto hodnotenie za diskriminačné aj s prihliadnutím na hľadisko rovnosti zbraní v súdnom procese. Doložené fotografie nesvedčia o priateľskom vzťahu svedkov syna žalovaného a MUDr. C., naviac MUDr. C. vysvetlil obsah týchto fotografií a ten inými dôkazmi vyvrátený nebol. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom MUDr. T. Z. - konateľa Fovamed s.r.o., ako aj MUDr. V. Z., z ktorých dôkazov plynie, že MUDr. C. bol zamestnancom jeho spoločnosti Fovamed s.r.o. od 1.9.2013, pričom zastupoval MUDr. V. Z., všeobecnú lekárku, v riadnom pracovnom pomere do jari 2015. V kontexte s touto výpoveďou MUDr. C. predložil listinný dôkaz výstupným listom, ktorý túto skutočnosť aj potvrdil. Nemenným faktom však zostáva, že pri odovzdaní daru žalobkyňou boli prítomní svedkovia MUDr. C., JUDr. M. K. ml., žalobkyňa a žalovaný. Úmysel darovať žalobkyňa prejavila jednak svojej vnučke ešte pred tým, ako pristúpila k obdarovaniu žalovaného a pred svedkom B. Z. aj darovanie potvrdila. V konaní nebolo preukázané, že by žalovaný konal v rozpore s ustanovením § 630 Občianskeho zákonníka, a preto žalobu považuje za nedôvodnú.

9. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že je toho názoru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový a právny stav veci, doplnil dokazovanie podľa usmernenia odvolacieho súdu a vykonané dôkazy správne vyhodnotil. Odvolanie žalovaného je plné nepresností, účelových tvrdení, ktoré úmyselne prekrúcajú dokazované skutočnosti. V prípade obdarovania B. Z. nie je pravdou tvrdenie žalovaného, že by mu žalobkyňa darovala veci, ktoré si následne pýtala späť, ide o klasické prekrúcanie skutočností zo strany žalovaného. Vzhľadom na to, ako žalovaný prejavil

svoju synovskú lásku k žalovanej ako mame, keď ju obral o peniaze a pri odchode jej zaprial, aby čím skôr zdochla, je úplne ľudsky prirodzené, že žalobkyňa hľadala oporu a porozumenie u druhého syna, ktorý ju prichýlil. Po prvom pojednávaní bola žalobkyňa psychicky na dne z toho, ako žalovaný klamal, okrem iného aj o sume, ktorú žiadala vrátiť a je celkom normálne, že sa vyžalovala druhému synovi. Keďže tento bol prítomný pri odchode matky od žalovaného a svedkom celej situácie považoval za potrebné a správne, aby dal veci na pravú mieru a osvedčil, akú sumu žiadala žalobkyňa vrátiť. Z tohto jasne vyplýva, že nejde o dohováranie sa na výpoveď, ale iba o ozrejenie skutočností súvisiacich s prejednávanou vecou. Súd prvej inštancie doplnil dokazovanie výsluchom konateľa spoločnosti Fovamed s.r.o. a opätovne vypočul MUDr. C., ich vypočutím sa nezmenilo nič na skutkovom, ani právnom stave veci. MUDr. Z. vôbec nepotvrdil, že by MUDr. Z. bola zamestnankyňou spoločnosti, a preto ju MUDr. C. nemohol zastupovať, dokonca tvrdil, že odbornou garantkou bola MUDr. A.. To, že MUDr. C. nemohol zastupovať MUDr. Z. vyplýva aj zo skutočností, že MUDr. Z. vykonávala prax až do 30.9.2013 ako fyzická osoba a ako odborný zástupca začala pôsobiť v spoločnosti Fovamed s.r.o. až od 1.10.2013. Okrem toho podľa vyjadrenia TTSK zastupovala v septembri 2013 MUDr. Z. MUDr. R., ktorú ako svoju zástupkyňu v zmysle ustanovenia § 79 ods. 1, písm. j) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti a zdravotníckych pracovníkoch musela oznámiť samosprávnemu kraju práve MUDr. Z.. V neposlednom rade svedok MUDr. C. nemohol byť od 31.8.2013 zamestnaný ako lekár v spoločnosti Fovamed s.r.o., pretože táto spoločnosť nemala v tom čase povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia v ambulancii, ktoré jej bolo vydané až 11.9.2013 a zapísané do obchodného registra dňa 24.9.2013. Výpoveď MUDr. C. je veľmi nepresvedčivá aj z toho dôvodu, keď na jednej strane syn žalovaného tvrdil, že keď spolu so žalovaným vošli do izby žalobkyne jej svedok vykonával zdravotnú prehliadku, pričom on vypovedal, že ju vôbec nevyšetroval. Tvrdenie o návšteve tohto svedka spochybňuje aj vyjadrenie svedkyne MUDr. Z., ktorá uviedla, že pacientov nikdy nenavštevovala sama od seba, ale vždy iba na pozvanie a o každej návšteve vykonala zápis do zdravotnej dokumentácie. Čo je najpodstatnejšie, žalobkyňa jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť odmietla, že by ju svedok bol niekedy navštívil alebo vyšetroval. Nedôveryhodnosť výpovede MUDr. C. vyvoláva aj skutočnosť, že vo svojej prvej výpovedi vypovedal, že sa s nikým z rodiny žalovaného nestretáva, iba profesionálne, ale z predložených fotografií právnym zástupcom žalobkyne, hlavne z druhej v aute, vyplýva, že sa pozná veľmi dobre so synom žalovaného. Žalobkyňa je toho názoru, že dôkazné bremeno je na tej strane, ktorá niečo v konaní tvrdí, to znamená, že ak žalovaný tvrdí, že mu žalobkyňa darovala sumu peňazí, ktorá je predmetom tohto sporu, musí uniesť dôkazné bremeno a dokázať svoje tvrdenie. Žalovaný však neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal v konaní, že by mu žalobkyňa darovala žalovanú sumu peňazí. Žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

10. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

12. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na zaplatenie sumy 30.000 eur s príslušenstvom ako neoprávnené zadržanej kúpnej ceny žalovaným za predaj nehnuteľností v spoluvlastníctve žalobkyne.

Súd prvej inštancie vychádzajúc z výsledkov dokazovania dospel k záveru, že uplatnený nárok je dôvodný, keďže v prejednávanej veci žalovaný nepreukázal úmysel žalobkyne darovať mu spornú sumu. Žalovaný nesúhlasil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, keď mal za to, že práve žalobkyňa mala preukázať úmysel darovať mu peňažné prostriedky, čo však v konaní nepreukázala. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania žalovaného je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec právne správne posúdil.

13. Podľa § 387 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

15. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku viazaný rozsahom a dôvodmi odvolaní sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá. Mal za to, že všetky dôvody, ktoré žalovaný uvádzal v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

17. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b), d), f), h) Civilného sporového poriadku.

18. Ako prvé žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom porušil svoju povinnosť vysporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a opomenul na riadne odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

19. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

20. V zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozsudok musí obsahovať odôvodnenie, pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada i so špecifickými námietkami strán. Odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal; niet v ňom miesto pre dohady a domnienky. V odôvodnení rozhodnutia súd teda uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, ktoré dôkazy v konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozhodnutia súdu je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu, tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Inak povedané, účelom odôvodnenia rozhodnutia je predovšetkým preukázať jeho správnosť a odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí, t. j. musí byť preskúmateľné.

21. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie týkajúce sa žalovaným v odvolaní namietaných skutočností je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené a zodpovedá všetkým požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Samotný fakt, že sa žalovaný s dôvodmi uvedenými v rozhodnutí súdu prvej inštancie nestotožňuje ešte neznamená, že závery v ňom obsiahnuté nie sú správne. Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel.

22. Ďalej žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, dôkazy zadovážené pre konania vyhodnotil zmätočne, nelogicky a absolútne jednostranne.

23. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

24. Podľa § 191 Civilného sporového poriadku dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (ods. 1). Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak (ods. 2).

25. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

26. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za

konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývali, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

27. V prejednávanej veci bola spornou a odvolaním žalovaného nastolenou otázkou daru peňažných prostriedkov v sume 30.000 eur žalobkyňou žalovanému. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadne daru peňažných prostriedkov v sume 30.000 eur žalobkyňou žalovanému a v nadväznosti na to ohľadne ich vydania žalovaným žalobkyňou, odvolací súd uvádza, že závery súdu prvej inštancie o tejto otázke považuje za dostatočné. Pokiaľ ide o neunesenie dôkazného bremena žalovaným, založeného na ním navrhnutých dôkazov, a to na výpovediach svedkov JUDr. M. K. ml. a MUDr. E. C., tu k záverom súdu prvej inštancie ťažko niečo dodať. Vo vzťahu k tejto argumentácii žalovaného je nutné konštatovať v zhode so súdom prvej inštancie, že žalovaným tvrdené darovanie peňažných prostriedkov v sume 30.000 eur nebolo preukázané a odvolací súd poukazuje na odôvodnenie preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie v odsekoch 31., 32., v ktorých sú uvedené výsledky vykonaného dokazovania a závery z nich plynúce.

28. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu. Pri posudzovaní dôkazného bremena na strane tej - ktorej strany treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje. Na nikom totiž nemožno spravodlivo žiadať, aby preukázal reálnu neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejednanom prípade to znamená, že od žalobkyne nemožno požadovať, aby preukazovala, že úmysel darovať peňažné prostriedky žalovanému postrádala (ako tvrdí žalovaný v odvolaní) a je na žalovanom, aby tvrdil a preukazoval, že peňažné prostriedky mu žalobkyňa darovala. Prisudzovanie hodnoty pravdivosti konkrétnemu dôkazu predpokladá, že sudca takýto dôkaz posudzuje najskôr izolovane z hľadiska vierohodnosti toho, kto ho podáva a či správa sama osebe (svedecká výpoveď) je svojím obsahom pravdepodobná, alebo nie. Predovšetkým sa totiž žiada konštatovať, že odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (čím treba rozumieť nutnosť stotožnenia sa s tými dôvodmi, pre ktoré bolo podľa súdu prvej inštancie treba žalobe vyhovieť). Predpokladom zamietnutia žaloby by totiž bolo preukázanie žalovaným tvrdené darovanie peňažných prostriedkov, čo sa však výpoveďami svedkov navrhnutých žalovaným JUDr. M. K. ml. a MUDr. E. C. nepodarilo preukázať, a to najmä vzhľadom na nepresnosť ich výpovedí (o čase údajného darovania, o ne/vykonávaní zdravotnej prehliadky žalobkyne) a nelogickosť výpovede svedka MUDr. E. C. (neohlásená návšteva u žalobkyne hneď druhý pracovný deň tvrdeného zastupovania ošetrojúcej lekárky žalobkyne, návšteva u žalobkyne bez pozvania, nezapísanie návštevy i ostatných návštev do zdravotnej karty žalobkyne). Rovnako aj protichodnosť výpovede svedka MUDr. E. C. s výpoveďou svedkyne MUDr. V. Z., ktorá uviedla, že návštevy u pacientov v domácnosti vykonáva na pozvanie a zapisuje ich do zdravotnej dokumentácie, keď svedok MUDr. E. C. uviedol, že údajnú návštevu mal uskutočniť bez pozvania, bez ohlásenia a bez jej zaevidovania do zdravotnej dokumentácie, viedli správne súd prvej inštancie k záveru o neunesení dôkazného bremena tvrdených skutočností žalovaným. Na tomto závere nemôže nič zmeniť ani žalovaný v odvolaní predstretá tvrdenie, že žalobkyňa vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie jednoznačne potvrdila, že od dcéry žalovaného si vyžiadala vrátenie daru, čo má byť dôkazom manipulácie žalobkyne s príbuznými, nakoľko žiadosť o vrátenie darov žalobkyne adresovaná dcére žalovaného, nie je dôkazom o existencii žalovaným tvrdeného darovania peňažných prostriedkov v sume 30.000 eur jemu. Pokiaľ nie je žalovanému známe, z akých dôvodov súd prvej inštancie neprihliadol na výpoveď svedkyne C. K., tu odvolací súd poukazuje na odsek 31. preskúmaného rozsudku, kde sa uvádza, že svedkyňa C. K. nebola prítomná pri procese darovania, s ktorým zdôvodnením posúdenia výpovede tejto svedkyne sa odvolací súd plne stotožňuje. Naopak výpoveď žalobkyne a ňou navrhnutých svedkov boli presné, jasné, zhodné i v podrobnostiach, a preto možno konštatovať, že žalobkyňa účinne poprela tvrdenia žalovaného o existencii daru a naopak uniesla dôkazné bremeno ohľadne opodstatnenosti jej nároku na zaplatenie sumy 30.000 eur.

29. V súvislosti s hodnotením svedeckej výpovede MUDr. E. C., ktorej nevierohodnosť, resp. účelovosť, konštatoval súd prvej inštancie, odvolací súd poukazuje na to, že svedok vypovedá v civilnom sporovom konaní o tom, čo svojimi zmyslami vnímal, o skutočnostiach tvoriacich predmet výsluchu, teda čo bezprostredne vnímal. Pri dôkaze výpovede svedka súd hodnotí vierohodnosť výpovede s prihliadnutím k tomu, aký má svedok vzťah k stranám sporu a k prejednávanej veci, aká je jeho rozumová a duševná úroveň k okolnostiam, ktoré sprevádzali jeho vnímanie skutočností, o ktorých vypovedá, vzhľadom k spôsobu reprodukcie týchto skutočností a k chovaniu pri výsluchu (presvedčivosť, istota, plynulosť výpovede, ochota odpovedať na otázky a podobne) a k poznatkom získaným na základe hodnotenia iných dôkazov, do akej miery je dôkaz výpoveďou svedka súladný s inými dôkazmi, či im odporuje, poprípade, či sa vzájomne dopĺňujú. Odvolací súd v zmysle odvolacích dôvodov žalovaného sa plne stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o nevierohodnosti výpovede svedka MUDr. E. C.. Okolnosti, že MUDr. V. Z. pôsobila ako odborný zástupca v spoločnosti FOVAMED, s.r.o. od 1.10.2013, že spoločnosť FOVAMED, s.r.o., ktorej zamestnancom bol svedok MUDr. E. C., disponovala oprávnením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia až od 24.9.2013, že spoločnosť ANATOMY KT, s.r.o., ktorej jediným spoločníkom je svedok MUDr. E. C., disponovala oprávnením na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia od 11.6.2015, že svedkyňa MUDr. V. Z. oznámila v zmysle § 79 ods. 1 písm. j) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov Trnavskému samosprávnemu kraju, že ju bude počas jej práceneschopnosti trvajúcej od 27.8.2013 zastupovať MUDr. M. R. viedli správne súd prvej inštancie k pochybnostiam o pravdivosti výpovede svedka MUDr. E. C.. Rovnako náležite súd prvej inštancie prihliadol aj na vzťah svedka MUDr. E. C. a svedka JUDr. M. K. ml. (syna žalovaného), keď svedok MUDr. E. C. popieral existenciu bližšieho vzťahu so synom žalovaného, v rámci svojej prvej svedeckej výpovede uvádzal, že sa s nikým z rodiny žalovaného nestretáva a následne po predložení ich spoločných fotografií (vzájomne nesúvisiacich) uvádzal, že nemajú bližší vzťah. Spoločne obe fotografie aj podľa názoru odvolacieho súdu nasvedčujú nepravdivosti výpovedi svedka MUDr. E. C., keď zvlášť fotografia v aute navodzuje dojem, že ide o osoby, ktoré sa poznajú a ich správanie je priateľské (spoločne sa zabávajú, sú uvoľnení, robia si spoločnú selfie fotografiu). Odvolací súd konštatuje, že hodnotenie tejto svedeckej výpovede vykonané súdom prvej inštancie bolo primerané, a preto i v nadväznosti na zhodnotenie vyššie uvedené skutočnosti správne súd prvej inštancie vyhodnotil svedeckú výpoveď MUDr. E. C. za nepresvedčivú a nepreukazujúcu zavádzajúce tvrdenia žalovaného. Je potrebné odvolacím súdom konštatovať, že súd prvej inštancie zhodnotil túto výpoveď vo väzbe na poznatky získané na základe hodnotenia iných dôkazov, a to listinných dôkazov a ostatných svedeckých výpovedí a ich obsahu, teda do akej miery bola výpoveď tohto svedka súladná s inými dôkazmi, či im odporovala, prípadne či sa vzájomne dopĺňali a až po celkovom posúdení vyslovil záver o jej nepravdivosti vo vzťahu k preukazovaným skutočnostiam, pričom súd prvej inštancie túto svedeckú výpoveď nevyhodnocoval izolovane, ale vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi vykonanými v prejednávanej sporovej veci. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol k námietke žalovaného o nesprávnom hodnotení výpovede svedka MUDr. E. C. v jeho neprospech.

30. V prejednávanej veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil v zmysle zásad upravených v citovanom ustanovení § 191 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vec aj správne právne posúdil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o existencii povinnosti žalovaného vydať peňažnú sumu 30.000 eur s príslušenstvom žalobkyňi. Odvolací súd je zhodne so súdom prvej inštancie názoru, že v danej veci bolo podstatnou skutkovou okolnosťou tvrdenie žalovaného o tom, že peňažné prostriedky v sume 30.000 eur predstavovali dar poskytnutý žalobkyňou žalovanému. Je opäť treba zhodne so súdom prvej inštancie konštatovať, že obrana žalovaného v tomto smere vyznela nepresvedčivo, ako precízne a vyčerpávajúco vysvetlil súd prvej inštancie v odôvodnení preskúmaného rozsudku. Odvolacia námietka žalovaného o nesprávnom zistení skutkového stavu súdom prvej inštancie je tak nenáležitá.

31. Žalovaný v odvolaní namietal, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalobkyňa mu dňa 3.9.2013 darovala sumu 30.000 eur. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke odvolací súd poukazuje na obsah odsekov 31., 32. preskúmaného rozsudku, v ktorom sú zhodnotené výsledky rozsiahleho dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie a konštatované skutkové zistenia z nich plynúce. Z dokazovania jednoznačne vyplynulo, že žalovaný si ponechal časť kúpnej ceny v sume 30.000 eur za predaj nehnuteľností patriacich (mimo iných podielových spoluvlastníkov) žalobkyňi a nevydal jej ich ani na základe písomnej výzvy žalobkyne. K týmto záverom súdu prvej inštancie nemá odvolací súd viac čo dodať a plne sa s nimi stotožňuje.

32. Závery dokazovania v preskúvanom prípade tak jednoznačne svedčia o tom, že požiadavka žalobkyne na vydanie sumy 30.000 eur je opodstatnená. Odvolaciemu súdu nezostávalo nič iné, len konštatovať, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno v súdenom spore, že sumu 30.000 eur mu žalobkyňa darovala. Vzhľadom k uvedenému mal odvolací súd za to, že nebolo možné vyhodnotiť odvolaciu argumentáciu žalovaného vo vzťahu k pochybeniu súdu prvej inštancie v skutkových zisteniach za dostatočnú.

33. K odvolaciemu dôvodu žalovaného podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

34. Výsledky dôkaznej verifikácie všetkých právne relevantných dôkazných prostriedkov, ktoré boli potrebné k zisteniu skutkového stavu a vyplývajú z obsahu spisu, viedli k naplneniu podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže poskytovali bezpečne zistený skutkový stav, ktorý bolo možné podriadiť pod uvedené hmotnoprávne pravidlo. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný neprávom zadržáva peňažné prostriedky žalobkyne v sume 30.000 eur, ktoré obdržala ako časť kúpnej ceny za predaj nehnuteľností, a preto je ich žalovaný povinný v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka žalobkyňi vydať. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

35. Tiež žalovaný v odvolaní namietal opätovnú zmätočnosť a nekoncentrovanosť pri vyhodnotení dôkazov súdom prvej inštancie majúca za to, že sa jedná o odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku je treba ako prvoradé uviesť, že tento odvolací dôvod dopadá pod akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ako už bolo konštatované vyššie, súd prvej inštancie výsledky vykonaného dokazovania v zmysle ustanovenia § 191 Civilného sporového poriadku riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivo, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti (ako už bolo uvedené vyššie). V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie. Z obsahu odvolacej argumentácie tak vzhľadom na vyššie uvedené vyplýva, že žalovaný si zamieňa otázku nesprávneho vytvorenia skutkového základu, t. j. existenciu vady v skutkových zisteniach súdu, s existenciou inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd nevzhladol v konaní vady, ktoré má na mysli ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku. Ani tento žalovaným uvádzaný odvolací dôvod nebol naplnený.

36. V súvislosti so žalovaným prejavom nespokojnosti s preskúvaným rozsudkom odvolací súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR, podľa ktorej nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (napr. II. ÚS 4/97, II. ÚS 3/97). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti (napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS

162/05, I. ÚS 140/2017). Žalovaný v odvolaní vychádza z odlišných skutkových záverov než súd prvej inštancie a robí z vykonaných dôkazov vlastné právne závery týkajúce sa nároku žalobkyne na vydanie peňažných prostriedkov v sume 30.000 eur s príslušenstvom. Odvolacie námietky žalovaného ohľadne nesprávnych skutkových a právnych záverov konštatovaných súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd za nenáležité.

37. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané žalovaným nie sú naplnené.

38. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú odvolaciu argumentáciu zachádzajúcu podrobne do nadbytočných detailov, nespôsobilé privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. Vo vzťahu k výroku o nároku na náhradu trov konania žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne zdôvodnenie. Nakoľko odvolací súd považuje preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcom výroku za vecne správny, keď žalovaný žiadnym relevantným spôsobom správnosť výroku o nároku na náhradu trov konania v rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúceho z tzv. zásady úspechu nespochybnil (v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), nie je jeho odvolacia námietka opodstatnená.

40. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

41. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

42. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).